
WILKINSON SWORD
WILKINSON SWORD
WILKINSON SWORD

LADY WILKINSON SWORD

Η ζωή δεν είναι ποτέ μια συλλογή ευκαιριών.

Η ζωή είναι μία και μοναδική ευκαιρία που δεν έρχεται ποτέ δεύτερη φορά.

Έτσι ήταν για μένα.

Στα χρόνια μου στην ιταλική Τεκτονική, αναγνωρισμένη στις τελετουργίες και τις παραδόσεις της από την Ηνωμένη Μεγάλη Στοά της Αγγλίας, είχα την ευκαιρία να πάρω μέρος σε μια μάλλον ασυνήθιστη συνάντηση.

Ήμουν ήδη στον Τρίτο Βαθμό, κι όμως πήγα με τη σωστή διάθεση: εκείνη του Μαθητευόμενου.

Δεν ήταν τελετουργική συνεδρίαση.

Δεν υπήρχαν ποδιές, ούτε σύμβολα, ούτε λόγια για αποστήθιση.

Ήταν απλώς ένα δείπνο.

Ένα δείπνο στο Λονδίνο.

Μία από εκείνες τις βραδιές που μοιάζουν συνηθισμένες όσο τις ζεις και γίνονται εξαιρετικές μόνο πολλά χρόνια αργότερα, όταν επιτέλους καταλαβαίνεις το νόημά τους.

Το Λονδίνο είχε τη συνηθισμένη του γοητεία.

Η ιστορία έμοιαζε να κοιτάζει έξω από κάθε κτίριο.

Το Στέμμα.

Το City.

Οι ιδιωτικές λέσχες.

Οι θεσμοί.

Οι παραδόσεις που επιζούν περισσότερο από τους ανθρώπους που τις δημιούργησαν.

Ήταν μέσα από τις προηγούμενες επαγγελματικές μου εμπειρίες στη Gillette, και σε εκείνους τους τόπους, που συνάντησα, σχεδόν τυχαία, μια ιστορία πολύ παλαιότερη από μένα.

Μια ιστορία που δεν ανήκε στην Τεκτονική.

Ούτε ανήκε στις επιχειρήσεις.

Ανήκε στην Αγγλία.

Το όνομά της ήταν Wilkinson Sword.

Ή ίσως θα ήταν πιο σωστό να την αποκαλέσω:

Lady Wilkinson Sword.

Γιατί κάποιες εταιρείες παράγουν κέρδη.

Άλλες δημιουργούν ιστορία.

Εκείνη είχε κάνει και τα δύο.

Η προφορά της ήταν αγγλική, οι τρόποι της κομψοί, το ύφος της εκλεπτυσμένο.

Χαμογελούσε μέσα από τα χρόνια που κουβαλούσε.

Ήξερε ότι δεν ήταν πια νέα.

Είχε χάσει την ελαφράδα της νιότης, αλλά όχι τη διαύγεια του μυαλού της.

Η διάνοιά της έμενε δυνατή.

Οι ιδέες της έμεναν κοφτερές.

Όποτε μου μιλούσε, χρησιμοποιούσε εκείνον τον σχεδόν ρομαντικό τόνο μιας γέρικης γάτας που γουργουρίζει δίπλα στο τζάκι, και πρόφερε πάντα το όνομά μου με μια μικρή ατέλεια:

«Fernando…»

Δεν χρειάστηκε ποτέ συστάσεις.

Της αρκούσε να μπει στην αίθουσα.

Κουβαλούσε μαζί της το βάρος της ιστορίας.

Είχε ζήσει πολέμους, βασιλιάδες, βασίλισσες, βιομηχανικές επαναστάσεις, εξαγορές και συνεδριάσεις διοικητικών συμβουλίων.

Είχε δει άντρες να πλουτίζουν.

Είχε δει αυτοκρατορίες να χάνονται.

Είχε δει διευθυντές πεπεισμένους ότι ήταν αθάνατοι.

Κι όμως, ήταν ακόμη εκεί.

Κομψή.

Σιωπηλή.

Βρετανίδα.

Εκείνη τη στιγμή κατάλαβα ότι κάποιες εταιρείες δεν είναι καθόλου εταιρείες.

Είναι θεσμοί.

Κάποιες ανήκουν σε μετόχους.

Άλλες ανήκουν στην ιστορία.

Η Lady Wilkinson Sword ανήκε στις δεύτερες.

Κι εγώ άρχιζα να ανήκω, λιγάκι, και σε εκείνη.

Ferdinando